No. 893 Donderdag 7 Februari 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

TEN HOOGTIJD VAN

H. M. WILHELMINA

DER NEDERLANDEN EN ZHOOGH.

HERTOG HENDRIK

VAN MECKLENBURG-SCHWERIN

IN DE ST. JACOBSKERK TE 's GRAVENHAGE

7 Februari 1901.

Sta toe, o Bruidspaar, dat een lied
Uit Verre West U hulde bied'.
Het gloeien van de zuiderzon
Belet wel 't murm'len van de bron,
Maar wekt in 't hart ook zuidergloed,
Die *geestdrift* heet en zingen doet.
Ik zing dan op deez' blijden dag,
Wat ik op 's levens paden zag.

Twee *ranken* groeiden tot één stam,
[illegible]
Dra werd hij met zijn breede kruin
Een sieraad van den dietschen tuin.
Twee *sterren* schoten stralen neer
Zich spieglend in het wijde meer;
Zij vlochten heuren straal te zaam:
Eén werd heur licht en één heur naam.
Twee *drupplen*, zuiver als kristal,
Vereenden zich in 't groene dal;
Zij vormden samen,—o, hoe schoon!—
Eén parel voor een koningskroon.
Twee *bloemen* geurden lieflijk zoet
En bloeiden in der lente gloed.
Heur kelken neigden tot elkaar;
Eén werd de geur van 't bloemenpaar.
Twee *beekjes*, dartlend in de zon
En klaatrend uit een eed'le bron,
Zij vloeiden saam en vormden blij
Eén stroom in 's levens woestenij.
Twee *zielen* smolten saam als was,
Toen de eene in 't diepst der andre las.
Geen macht van menschen, die ze ooit scheidt;
Wijl God die smelting heeft geleid.

Wie zijt gij, ranken,—sterrenpaar,—
Gij drupplen,— bloemen,— beekjes klaar,—
Gij zielen, die in Godes hand
Als was versmelt door Liefde's brand?

Gij zijt het, Bruid en Bruidegom,
Die in St. Jacobs heiligdom
Den heilgen band hebt aangelegd,
Waaraan de Heer zijn zegel hecht.
Blij juiche 't volk van Nederland
Om 't heilig vredes-onderpand,
Dat ligt in deez' verbintenis,
Waar God *Begin* en *Eind* van is.
Blij daavre en dreune 't feestkanon!
Geef milder uwen gloed, o zon!
Juicht dankend, West en Insulind,
Om 't heil van Neerlands Koningskind!
Dat God in liefde en vree bewaar
Dit Godgevallig Koningspaar!

M. VICTOR ZWIJSEN,
Curaçao 7 Februari 1901. Rector.

De Majesteit der keerkringszon
Verzegele iedre waterbron
En legge 't blijkbaar daarop aan,
Dat mensch en dier van dorst vergaan:
Uw liefde-zon, die, mild van glans,
Alle oogen trekt naar Hollands trans,
Ontzegelt, met een beter doel,
De rijke bron van 't Volksgevoel,
Dat welt en zwelt en overvloeit
En Neerlands koninkrijk besproeit
Met stroomen [illegible], frisch en klaar,
U zelf ten bloei, Doorluchtig Paar!
Want op zoo rijk-besproeid landouw
Wast welig burgerliefde en trouw:
Gelegenheid van hoogen prijs
Tot wederbloei voor 't Edelrijs,
Van een gevelden boom gered
En thans op nieuwen stam gezet
Door d' alvoorzien'gen Hovenier,
Opdat het aarde en welig tier'
En aan hertogelijken boom
Een krans van koningsbloesem koom'!
Ten sieraad voor zijn eedle kruin
Ten roem en vreugd van Hollands tuin!

F. v. d. DONK,
Curaçao 7 Februari 1901. Rector.

Hertog Hendriks ouderlijk huis.

Aan een particuliere correspondentie uit Schwerin is het volgende ontleend:

Nog vroeger dan koningin Wilhelmina, reeds op zevenjarigen leeftijd, verloor hertog Hendrik van Mecklenburg zijn vader, Friedrich Frans den Tweeden. Gelukkig had hij, evenals onze koningin, het voorrecht eene moeder te bezitten, die zich met hart en ziel aan de opvoeding van haar kinderen wijdde en hun door hare opofferende liefde het gemis van een vader zoo min mogelijk deed gevoelen. Volgens traditioneel gebruik verliet zij na den dood van haren echtgenoot het prachtige hertogelijke slot aan het meer en betrok het zoogenaamde "Wittwen-paleis", dat, evenals het paleis in het Noordeinde in den Haag, tusschen twee gewone huizen bekneld staat. Achtereenvolgens namen in het indrukwekkende groote slot haar oudste stiefzoon Friedrich Frans III en na diens dood, haar jongste stiefzoon de hertog-regent Johann Albrecht hun intrek. Op zijn beurt zal de laatste het stamslot verlaten, wanneer de jonge groothertog Friedrich Frans IV die nu reeds meerderjarig is, in het volgend voorjaar zelf de regeering aanvaardt.

Hier, in de stille Konigstrasse, bracht groothertogin Marie met hare vier kinderen geregeld de wintermaanden door. Als de zomer in het land kwam, vertrok de familie uit Schwerin naar buiten. Elken zomer, tot diep in den herfst, nam het gezin dan zijn intrek in het heerlijk gelegen slot Rabensteinfeld op een goed uur rijdens van Schwerin. Prettiger verblijf voor een familie is moeilijk denkbaar, zooals het dicht bij het zuidelijkste deel van het uitgestrekte Schweriner meer te midden van zware bosschen gelegen is. Hier, in de eenzaamheid, onder het hoog opgaande hout zal de liefde voor de natuur en voor het boschwezen reeds vroeg ontwaakt zijn bij den Benjamin van de familie, den jongen hertog Hendrik.

Ofschoon hare vier kinderen langzamerhand zijn uitgevlogen en zij nu alleen is achtergebleven, vertoeft groothertogin Marie nog elken dag op haar geliefd Rabensteinfeld, waar zij ook nu nog verblijf houdt.

Toen groothertogin Marie uit Ber-

lijn terugkeerde, werden haar aan het station hier in Schwerin verscheidene fraaie bouquetten aangeboden als uiterlijke blijken van sympathie bij gelegenheid van de verloving van haar jongsten zoon.

De populariteit van groothertogin Marie in Schwerin en in het geheele land is bijzonder groot. Zij is een echte „Landesmutter" gebleven ook na het overlijden van haar echtgenoot. In alle kringen van de bevolking is de moeder van hertog Hendrik bekend en bemind, veel meer dan hare beide stiefschoondochters Anastasia, weduwe van Friedrich Frans III, en de echtgenoote van den tegenwoordigen regent Johann Albrecht. Burgerlijk eenvoudig heeft zij hare vier kinderen opgevoed. Eenvoudig en zonder eenigen praal is hare hofhouding. Een vreemdeling zou in de deftige, bejaarde dame, die dikwijls te voet ter kerke gaat en zonder gevolg de winkels van Schwerin bezoekt om zelve inkoopen te doen, niet zoo licht de groothertogin van Mecklenburg vermoeden tenzij hij er toevallig getuige van was, dat een dame onder het passeeren een diepe buiging voor haar maakt. Met fijnen tact doet zij al hare inkoopen, zoowel voor zich zelve als voor hare hofhouding, uitsluitend in Schwerin of in andere steden van het groothertogdom en niet in Berlijn.

Hare liefdadigheid is bijna spreekwoordelijk in Schwerin. Is het wonder, dat deze goedhartige vrouw en goede moeder algemeen bemind en populair is in Schwerin, zoowel als daarbuiten in geheel Mecklenburg? Welk een punten van overeenkomst zijn er in de uiterlijke omstandigheden van het jonge paar! Beiden verloren in hun prille jeugd hunnen vader. Beiden zijn in het gelukkig bezit van hunne moeder, die zich geheel aan de opvoeding gewijd heeft. Hier groothertogin Marie, daar koningin Emma! Ongetwijfeld hebben beide moeders op de ontwikkeling en karaktervorming hunner kinderen grooten invloed ten goede uitgeoefend.

Eenvoudig, evenals zijne moeder, is ook hertog Hendrik. Bij voorkeur doet hij al zijne bestellingen in Schwerin, evenals zij, en houdt dan gewoonlijk graag een praatje met den leverancier. Gekscherend zei hij onlangs op lachenden toon tot zijn kleermaker, die hem een uniform moest aanmeten; „Beste man, hoe houdt je dat in 's hemelsnaam uit, altijd op zoo'n tafel zitten!" „Wel, hoogheid," antwoordde de Schweriner, in zijn gemoedelijk breed patois, „of ik nu den heelen dag op mijn tafel zit, dan wel den heelen dag op een paard, dat is toch eigenlijk hetzelfde!"

Sedert hertog Hendrik op zijn verzoek op non-actief is gesteld om de verschillende takken van dienst in het ministerie van financien te bestudeeren, houdt hij verblijf in het zoogenaamde *Grunhaus*, een idyllisch gelegen villa in het park van het groote slot. De tuin rondom het Grünhaus is in den geheelen omtrek bekend en beroemd wegens de zeldzame bloemen en planten, die er gekweekt worden.

De Kerkgang van de Koningin.

Aan een brief uit Lensahn, aan de „N. R. Ct.", ontleenen wij het volgende:

Eene echt Holsteinsche plattelandskerk, het onderste gedeelte uit geweldige rotsklompen, erratische blokken, opgebouwd, daarboven de muren van gebakken steen, en het geheel bedekt met een ontzaglijk dak van roode pannen; de groote vierkante toren, zwaar en kolossaal opgetrokken in de dagen, toen de kerk nog het toevluchtsoord was tegen de invallen van de heidensche Slaven, steekt met zijn zadelvormig dak nauwelijks boven het kerkdak uit. Zoo staat de kerk op eenen heuvel, met een prachtig gezicht op het omliggende land.

Het gelukt ons, eene plaats aan de deur te krijgen, waar de Koningin de kerk zal ingaan. Eene houten trap leidt naar een smal poortje op de eerste verdieping, waar de loge van den groothertog ligt. Op eenvoudige leuningstoelen, met groen trijp overtrokken, zullen de hooge gasten plaats nemen.

Daar komen zij al!

Een eerste rijtuig brengt de hofdames; en dadelijk daarna, onder het luiden der klokken, nadert de koninklijke stoet zelf.

Voorop een rijtuig met de heeren: den Hertog-regent Johann Albrecht van Mecklenburg-Schwerin, Hertog Friedrich Adolf, den groothertog van Oldenburg en den jongen regeerenden Groothertog van Mecklenburg-Schwerin. Daarna in een open coupé de Koningin met Haren Verloofde, ten slotte de Koningin-Moeder met de Groothertogin van Oldenburg.

Met een eerbiedige buiging door het publiek begroet, gaan zij langzaam over het smalle pad langs het kerkhof naar boven; de Hofjager opent de deur, en zij verdwijnen in het donker gewelf van de kerk.

Voorop het jonge paar, de Hertog in politiek, met hoogen hoed, de Koningin in eene paarse zijden japon met zwart galon, en een sealskin manteltje, zwarten hoed met enkele zwarte en witte veeren; echt gelukkig met een innemenden glimlach voor het publiek, loopt zij aan den arm van Haren Verloofde.

Haar volgt de Koningin-Moeder, in een zwarte robe en een zwaren fluweelen mantel, dan de Groothertogin van Oldenburg, eene voorname verschijning. De heeren en dames van het hof sluiten den stoet.

Ook van binnen is die kerk typisch Holsteinsch. Laag van verdieping, ietwat somber; groote bogen met korte dikke kolommen dragen het gewelf. Aan het einde staat het altaar met een middeneeuwsch drieluik van gesneden hout in levende kleuren, tafereelen uit de Lijden geschiedenis voorstellende; fluweelen knielkussens liggen aan de eenvoudige tafel.

De stoelen en banken zijn met veel smaak, lichtgeel met roode lijnen, voor deze gelegenheid opgeknapt, ook de bank van de groothertogelijke familie op de eerste verdieping in het koor. Hier gaan de Koningin, naast Haar Hertog Hendrik en vervolgens de Koningin-moeder zitten; de andere heeren en dames achter en naast hen in de volgende loges.

Geen hatelijk gordijn wordt toegetrokken, en ieder kan zien, hoe aandachtig het jonge paar naar de woorden van den predikant luistert. Het is een eerwaardige grijsaard van omstreeks 60 jaren, en met veel vuur en kracht spreekt hij over het woord: „Heer, heilig ons in de waarheid, Uw woord is de waarheid.

Op de preek volgen, zooals in Duitschland gewoonte is, de liturgie, gebeden en als antwoord daarop gezangen van het koor van frissche boerenkinderen.

Wij nemen onder de laatste woorden onze oude plaats voor de deur weer in, en weer verschijnt de aanvallige gestalte der Koningin boven.

Op dit oogenblik breekt de zon door, die tot nog toe achter wolken gescholen had, en tegelijk valt een lichtbundel in het schip van de kerk, en in die weelde van het licht staat het jonge paar eenige oogenblikken onder aan de trap stil, de Koningin zegt eenige woorden — als ik goed hoor, — Duitsch — tegen Hertog Hendrik; een goudstuk valt in de bus, die voor de kerk is opgesteld, en het geheele gezelschap gaat naar de rijtuigen terug.

„Wie süsz, nein wie süsz!" klinkt het van alle kanten, en wie zich onder de groepen mengt, die zich overal vormen, hoort spoedig de een of andere aardige geschiedenis.

Zoo vertelde men lachend, dat de fotograaf, belast met het maken van een familiegroep, maar niet kon begrijpen waarom hij uit zijnen koker niets en niemand kon zien: tot hij den doek wegsloeg en nu op eens zag dat Hertog Hendrik zijn hoed voor de lens had gehouden.

Aardiger nog is een ander verhaaltje. De Koningin-Moeder zou met het jonge paar samen worden gefotografeerd; maar wat moeite de fotograaf ook deed, hij kon de Koningin-Moeder maar niet er toe bewegen, om zich wat meer op den voorgrond te plaatsen. „Ik mag mijn kinderen toch niet in het licht staan," zeide Zij.

Het wapen van Hertog Hendrik.

Door alle hertogelijke leden van het geslacht wordt het zoogenaamde „mittlere Staatswappen" gevoerd. Dit vertoont: een éénmaal gedeeld en tweemaal gevierendeeld schild. Over alles heen een hartschild.

Het hoofdschild bevat:

1. *Mecklemburg:* In goud een goud gekroonde zwarte stierenkop met afgerukt halsvel en open muil. De horens van zilver, de tong van rood.
2. *Rostock:* In blauw een gouden griffioen.
3. *Schwerin:* Gedeeld: boven: in blauw een gouden griffioen; onder een van zilver geboord groen veld.
4. *Ratzeburg:* In rood een zwevend, goud gekroond zilveren huis.
5. *Stargard:* In rood een zilveren pofmouwen beklede rechter-vrouwenarm, de benedenarm met een lint omwonden; tusschen duim en wijsvinger een ring met diamant klemmende.
6. *Wenden:* In goud een schuinliggende goud bekroonde zwarte stierenkop met zilveren horens.

Hartschild: Graafschap Schwerin: gedeeld van rood en goud.

Het hoofdschild is gedekt door een koningskroon (voering onzichtbaar). Om het schild hangt de ketting van de Huisorde van de Wendische kroon.

Schildhouders: Rechts een zwarte stier met zilveren horens, links een gouden griffioen, beide rustende op een witgevoerde rooden deviesband. Het devies luidt: „Per aspera ad astra." in gouden letteren „Door het moeilijke naar het verhevene."

Hertog Hendrik van Mecklenburg op jacht.

Het was een stormachtige, onvergetelijke nacht op zee. Het schip slingerde en stampte, het schuim spatte over het dek en de storm huilde door de takelage. De passagiers vielen bij het loopen over elkander. Alleen hertog Hendrik, in wiens ge-

Feuilleton.

Uit het land van Hertog Hendrik.

Een correspondent van het *Hbl.* schrijft uit Zippendorf:

Op een wandeling van Schwerin naar Zippendorf was ik, even buiten de stad, aan het Green House gekomen, door de Schweriners het Grüne Haus genoemd, zoodat het dus door mij gevoeglijk in goed Hollandsch Groene Huis te vertalen zou zijn, indien aan het geheele gebouw, waar ook bekeken, één groen kleurtje te bekennen ware geweest.

Het Grüne Haus is in het laatste jaar de verblijfplaats van hertog Hendrik geweest. Zijne reis naar Het Loo, nog zoo kort geleden, werd van hier ondernomen; hier vindt men de levendigste herinneringen aan den jongen man, dien wij tot in lengte van dagen aan de zijde onzer Koningin hopen te zien.

Het Grüne Haus was voor mij het Mecca van Mecklenburg Schwerin. Bij afwezigheid van den hertog-zelven zou zijn woning voor hem spreken. In zijn kamers, in zijn paleis moest zich ophoopen, hetgeen ik verwacht had te vinden in dit land.

En rechts omslaande voorbij de groote marmeren slotbrug, onder de hooge torens en ijzig-koude vensters van het hertogelijk slot gaande en de brug nemende, die tot het slotpark leidt, keek ik uit onder het geel der boomen, over het geel van den bebladerden bodem of ik reeds van verre zou zien het Grüne Haus.

Het park is in breede lanen en hoog opgaand geboomte aangelegd.

Van de linker slotpoort, over de tweede brug, die het Burgmeer van het Schwerinermeer scheidt, ziet men op een hoog ruiterstandbeeld van groothertog Friedrich Frans II. Daarachter ligt een verre doorkijk, tusschen twee tot prieëlen gebogen wandelgangen van groen, op een glooiende groene vlakte door boomen ingesloten, waar boven het rood steenen gebouw der kazerne troont.

De weg splitst zich bij de brug. Die rechts voert onder hooge boomen, naar de nieuwere stad terug, zich buigende in een groote bocht om het Burgmeer. Die links leidt naar Zippendorf, een uur door mooie bosschen, tusschen het reeds ontbladerend geboomte door heeft men een uitkijk op het, van hier bekeken, onafzienbare meer.

Het is op den weg door dit bosch. Jat het paleis van hertog Hendrik ligt: het Mecklenburger *Huis ten Bosch!*

Op een afstand schemerde zijn witte pleister reeds tusschen de boomstammen door.

Naast den hoofdweg staande, met den rug naar een paviljoen, waar 's zomers concerten worden gegeven, ziet men het gebouw vrij liggen. Het is een vriendelijk buitenhuis van één verdieping, met zes hooge, openslaande ramen, op den tuin uitkomende, de rechtervleugel, een koepelbouw, met drie glazen deuren, is twee verdiepingen hoog. Van den hoofdweg komende, staat men bij een scherpen bocht van den weg, dicht bij het huis, of beter nog, bij twee huizen, want aan weerskanten van den weg ligt een gedeelte van het gebouw, door een eenvoudig gebogen ijzeren overgang te zamen verbonden. In het grootste, aan den rechterkant, zijn de woonvertrekken van den hertog.

Het was daar, dat ik aanbelde.

Een jong ventje deed mij open. Een keurige buiging en wat ik verlangde.

„Is dit het Grüne Haus?"

„Zeker."

„Woont hertog Hendrik hier?"

„Zeker."

„En de hertog is afwezig?"

„Zeker."

„Mag ik het huis zien?"

„Neen, is niet te zien."

Dit werd zeer beslist gezegd.

Maar de jonge man bleek minder beslist dan hij zich voordeed; er zijn argumenten — men noemt ze niet achteraf—die een onweerstaanbare verleiding bieden.

De kleine portier, met een aardig, glimmend jongensgezicht, nette manieren en een rechte scheiding à l'anglaise in zijn haar, bleek op de wandeling een bereidwillige knaap te zijn; misschien te weinig mededeelzaam, met zelfs een al te veel herhaald: "Das weisz ich nicht", waarachter zoowel superfijne diplomatie als jeugdige onkunde verscholen kunnen gelegen hebben.

En de wandeling door de kamers begon.

De knaap noemde de namen en het gebruik ervan, ik ging haastig rond en krabbelde neer wat mij opviel.

Wat deze groom van onzen toekomstigen prins-gemaal wel van mij gedacht moet hebben?

Ik had hem dadelijk gezegd, dat ik Hollander was en er daarom zeer veel prijs op stelde het huis te zien. Zou hij, toen ik met mijn opschriftboekje en potlood bezig was, gedacht hebben aan een makelaar, die den inventaris kwam taxeeren, nu de bewoner voorgoed ging verhuizen, of aan een behanger, die reeds zijn aanteekeningen kwam maken voor het overbrengen van tapijten en meubels?

Men zal het misschien nimmer ervaren, want mijn jonge vriend heeft niet den indruk op mij gemaakt van hetzelfde deeg gemaakt te zijn als de mémoires-schrijvende kamerdienares van Lodewijk XV.

Allereerst de *Vóór Ontvangkamer*, waar zich gewoonlijk de portier op-

zelschap wij op jacht gingen op Ceylon, stond vast en kalm tegen den mast alleen op het dek en zijn groote lichtende oogen staarden onverschrokken naar den strijd der elementen.

Tegen den morgen bereikten wij Ceylon. De smalle kleine bootjes van de Singhaleezen kwamen ons tegemoet.

Wij gebruikten het ontbijt in de villa van consul Freudenberg. Dien dag maakte wij in de equipage van den consul een tochtje in de omstreken van Colombo. Ofschoon de hertog een groot bewonderaar van natuurschoon is, zag hij toch met verlangen de jachtavonturen tegemoet, waarvoor wij alleen naar Ceylon gekomen waren.

Hertog Hendrik is wel een der koenste en hartstochtelijkste jagers, die ooit een buks gehanteerd heeft. Hij kent geen gevaar, weet niet van vermoeidheid; van zijn schot is hij zeker. Even gemakkelijk als hij zijn paard in den zadel beheerscht, hanteert hij zijn doodaanbrengende buks.

Den volgenden dag werden de noodige toebereidselen getroffen. Op verlangen van den hertog zou de troep uit slechts weinig personen bestaan. In het geheel waren waren wij 27 man sterk, waarvan de meesten Singhaleezen waren. In ons gevolg waren ettelijk tweewielige karren, waarop proviand, kleeren enz. geladen waren voor twee weken.

Dit alles vond de hertog veel te omslachtig en te belemmerend, maar hij moest zich er wel in schikken. Het allerliefst zou hij alleen die dichte wouden zijn binnengedrogen. Den 6den Maart 1894 braken wij op. De weg was zandig, boomachtige cactussen met kleine, roode en witte bloemen, accacia's en bijna ondoordringbaar struikgewas groeiden langs de kanten. Een prachtige, witte reiger vloog voor ons op en werd door den hertog neergelegd. Drie apen ondergingen hetzelfde lot.

Na eenige uren gemarcheerd te hebben kwamen wij te Belligatu. Het is een klein, uit eenige hutten bestaand dorp. De omliggende moerassen hadden ons hierheen gelokt, want het was bekend dat hierin veel krokodillen huisden. Een dezer beesten te dooden was de wensch van den hertog. Ternauwernood gaf hij zich den tijd even rust te nemen en iets te nuttigen. Van vermoeienis was geen sprake. Bij het afloopen der moerassen maakten de drijvers zulk een lawaai, dat de beesten wegdoken, vóór wij ze onder schot konden krijgen.

Dat stond den hertog niet erg aan; hij zond de Singhaleezen weg en ging alleen naar een moeras. Aan den oever ging hij liggen met de buks aan den schouder in het gloeiende zand en wachtte koortsachtig op het oogenblik, dat een der ondieren uit het water zou komen. Eindelijk dook een krokodil op uit het slijk en het groene lichaam van het middelmatige beest werd zichtbaar. Langzaam sleepte het zich naar den oever. Vol zelfbeheersching wachtte de hertog het goede oogenblik af. Eenige seconden verloopen, vervolgens zien wij een flikkering, het schot weerklinkt over de vlakte en de krokodil waggelt doodelijk getroffen naar het water. Ongetwijfeld was het schot juist geweest, maar toch bezat het monster nog een verbazende kracht, want het bereikte nog het water.

Toen geschiedde iets, waarover later hartelijk gelachen werd, maar op het oogenblik ons het bloed in de aderen deed stollen. De hertog was opgesprongen; bang dat zijn buit hem zou ontgaan, stortte hij zich naar voren, pakte den krokodil, die wild met zijn staart rond sloeg, beet en trok hem uit den vijver. Vol ontzetting keken de Singhaleezen toe en vol eerbied zagen wij later tot den Duitschen vorstenzoon op, die een krokodil bij zijn staart durfde pakken. Begrijpend, dat het gevaar nog niet voorbij was, kwamen wij den hertog te hulp, maar het dier lag reeds dood aan de voeten van den hertog. Zeer langen tijd, nadat de kop was afgehakt, bewoog het monster zich nog.

Op den terugweg schoten wij nog allerlei wild. Hertog Hendrik doodde bovendien een twee-en-een-halve meter lange slang. Op een smal olifantenpad richtte zich plotsteling een zeer vergiftige slang op en beet een der Singhaleezen in het been. Deze droeg gelukkig leeren beenstukken, zoodat het beest niet doorbeet, Voordat men de slang onschadelijk kon maken, was ze verdwenen. Later op den dag werd door den hertog toch nog zulk een exemplaar gedood. Bij het ontmoeten van een kudde wilde buffels kwam vooral de onversaagde moed van den hertog aan den dag. Een groote buffel kwam regelrecht op hem af, en eerst toen hij dicht bij was, legde de hertog hem doodbedaard neer.

Afstamming van Hertog Hendrik.

Hertog Hendrik van Mecklenburg vereenigt in zich de afstamming van prins Willem I van Oranje in verscheidene liniën, één door Louise Henriëtte, oudste dochter van Frederik Hendrik, en verscheidene door Louise Juliane, dochter van prins Willem I en Charlotte van Bourbon.

Langs de lijnen van Louise Henriëtte, gehuwd met Frederik Wilhelm van Brandenburg, den grooten keurvorst, stamt hij in den 10den graad, langs die van Louisa Juliane, in den 11den graad van onzen Vader des Vaderlands af,

Paul Friedrich van Mecklemburg-Schwerin, de grootvader van Hertog Hendrik, was getrouwd met Alexandrine, een kleindochter van Friedrich Wilhelm II, koning van Pruisen, die— de verwantschap met Louise Juliane daargelaten — tot betovergrootmoeder Louise Henriette had. Deze koning van Pruisen is de gemeenschappelijke betovergrootvader van H. M. Deze koning van Pruisen is de gemeenschappelijke betovergrootvader van H. M. de Koningin en Z. M. Hertog Hendrik.

Tot verduidelijking hiervan kan vermeld worden, dat Frederika, dochter van Friederich Wilhelm II, gehuwd was met haar neef koning Willem I.

Hoe eene Koningin zich verklaart.

De verloving onzer koningin met Hertog Hendrik van Mecklemburg-Schwerin, deed de vraag opperen, van welke zijde het beslissende woord betrekkelijk de nu tot stand gekomene verbintenis gevallen is, en wat bij vorstelijke personen te dien opzichte pleegt te geschieden, ingeval de dinger naar de hand eener regeerende Koningin tevens zelfs een Koning is, Volgens de regelen der etiquette bij het hof; mag een galant, die niet in gelijken rang staat met eene regeerende Koningin deze ook geen huwelijksvoorstel doen, noch haar zijn liefde verklaren. En daar bovendien het vrouwelijke gevoel eener Koningin haar verbiedt zelf den geliefden man een huwelijksaanzoek te doen, ontstaat daardoor wel een verre van gemakkelijke verhouding.

In een dergelijken toestand als onze Koningin, bevond zich in het jaar 1839 Koningin Victoria van Engeland. Nadat zij in het jaar 1839 op den leeftijd van 18 jaren den troon bestegen had, wenschte men in het land dat de Koningin zou huwen. De jonge Koningin had ook een geheime neiging. Een jaar voor hare troonbestijging (1838) had de Hertog van Coburg met zijn beide zonen (Albert en Ernst) eenige weken in Engeland vertoefd op bezoek, en er had zich tusschen den Prins Albert en de toenmalige kroonprinses Victoria een zachte band geknoopt. Ware toenmaals het beslissende woord gesproken geworden, dan had de verlooving niet de minste moeielijk geboden.

Nu evenwel was Prinses Victoria Koningin geworden, en toen in 1839 Prins Albert, die inmiddels tot een schoonen, statigen en geestrijken man opgegroeid was, weder naar Engeland kwam, stelde de etiquette zich tusschen het verliefde paar. Den 14en October liet de Koningin haar minister lord Melbourne roepen en deelde hem mede, dat zij bereid was, prins Albert haar hand te bieden. Na lange beraadslagingen met de hofgrooten en de ministers werd vastgesteld: De Koningin zou openlijk den Prins een teeken van welwillendheid geven, en wanneer de Prins dit teeken voldoende gunstig opnam, zou het hem kort daarop "den moed tot een indirect huwelijksaanzoek verschaffen." Op een der volgende dagen vond een hofbal plaats,, waarop Koningin Victoria aan Prins Albert een klein bouquet overhandigde. Daar een dusdanig geval, vooral in Engeland en aan het Engelsche hof, iets zeer buitengewoons is, gold deze attentie als eerste aanmoediging van de zijde der Koningin aan den geliefden man.

Met groote spanning verwachtte het Hof, wat Prins Albert nu doen zoude. De Prins wilde den ruiker aan zijn borst bevestigen, maar dat stond hem de dichtgeknoopte uniform niet toe. Daarom haalde de Prins zijn zakmes te voorschijn, sneed zijn uniformjas open op de plaats boven het hart en bevestigde daar den ruiker. Zoo had de Koningin den Prins haar neiging betoond en deze haar daarop beantwoord. De Prins trad daarna op de door hare ministers omgevene Koningin toe en verklaarde, op een der eerstvolgende dagen te willen vertrekken. Met goed gekozen woorden dankte hij voor de gastvriendschap, die hij in Engeland genoten had, waarop de blozende Koningin de vraag tot hem richtte: „Wanneer het Uwe Hoogheid in Engeland zoo goed bevalt, is U misschien dan ook niet geneigd, steeds bij ons te blijven?"— „Ik zoude een blijvend oponthoud hier met mijn leven betalen," was het antwoord van den Prins. Daarop verdween de Koningin, begeleid door haar ministers, en den volgenden dag ontving zij den Prins zonder getuigen. Een jaar later, (1840) vond het huwelijk plaats, dat

---

houdt. Oostersche tapijten tegen twee der muren, verder een vossenhuid en die van een kleinen beer; een groote steenen kachel in een hoek; tegen den langsten muur een sofa.

Roode Kamer, uitkomende in de Voor-Ontvangkamer door een openslaande deur.

Dit is de ontvangkamer voor officieel bezoek.

Het ameublement is van wijnrood trijp, tafel, canapé, fauteuils, stoelen, alles geheel bekleed, met koperen spijkers gehecht, recht van ruggen, recht van pooten. In den hoek een groote. wit-steenen kachel. Het tapijt is bont, de portières eveneens, in een lossen plooi boven de kamerdeuren en de beide tuindreven opgenomen. Op een tafeltje staat een zeer groot koperen sierstuk, twee jongens voorstellende, die een medaljon houden. Aan de wanden hangen tal van portretten en photo's in eenvoudige lijsten.

Het meest frappeert een pastel van den oudsten broeder van den hertog, Friedrich Wilhelm, een innemenden, knappen kop van een jongen, flinken zeeofficier, een blond kneveltje, blond haar, de scheiding in het midden, helderblauwe oogen, met die melancholieke uitdrukking, die portretten van dooden steeds op ons schijnen te maken.....Hij was zoo'n kranig zee-officier, commandant van de torpedoboot S 26, die in September 1897 de vlootmanoeuvres bij Wihelmshaven meemaakte...... Een reuzengolf wierp zich in den ochtend van 21 September aan den achterkant op zijn boot ......en in een oogwenk dook de boeg omlaag en sloeg het vaartuigje om...... Met vier der opvarenden was de hertog in het ruim opgesloten, dat zich snel met water vulde...... Hij was in zijn oliepak, dat hij nog trachtte uit te trekken, een zijner zeelaarzen kon hij afrukken......doch het was reeds te laat, en kalm en ernstig sprak hij deze woorden: *Es ist alles verloren. Jungens, jetzt wollen wir noch beten: Vater, nimm unsere Seelen zu Dir in den Himmel und gieb uns einen schnellen und gelinden Tot!"*...... De stoker Leckeburseh, die zich door duiken nog wist te redden, bracht deze woorden van den stervenden jongen held over......

Er hangen meer portretten; een groot van den gestorven groothertog Friedrich III, den broeder van hertog Hendrik; een groote groep familieleden met dezen groothertog in het midden, in Cannes genomen, waar hij stierf. Onze hertog staat er op den achtergrond ook bij. Nog meer familiegroepen, en dan een viertal photo's van schrander uitziende Oosterlingen, met hun handteekeningen voorzien, waaruit ik ontcijfer Nekal Suigh en Chubalonkank, met de cijfers 11|1 '95 en Aug. 30th '97.

Ontbijtkamer. Een groote, bruine beerenhuid op de tafel; een zwarte kanapé met houtbetimmering, waarop enkele phantasiebeeldjes staan; eenige makkelijke fauteuils en de stoelen zijn van bruin leer. Aan den muur hangt de glimhuid van een zwarten beer, nog een kwaadaardigen grijns om den open muil. Tegen de wanden jachtgravures en een teekening van den oudsten broer voorstellende in jachtcostuum, het gevelde hert op den grond.

Groote zaal. Behangsel stemmig met wit, met klein medaljon, het gebogen plafond wit met gouden biezen: de ronde koepel ziet met drie ramen, waarvoor groene gordijnen afhangen, op den tuin. Als eenige versiering een klokje: boven de lange tafel twee krislen kaarskronen. De vloer is glad geboend; een aantal stoelen houden zich stijf in het gelid langs de lengtewanden. Dit is de kamer voor de groote diners. Er waren er in het jaar, dat Hertog Hendrik de villa bewoonde, een viertal, half-officieele, half-gezellige, met oudere als jongere officieren en burgers, kameraden en kennissen van den bewoner, als gasten, gegeven.

Maar de zaal is nu ongezellig met zijn ongedekte tafel.

Toch, zij is bedekt.

Tal van op plankjes gespijkerde reeëngeweien liggen er in gelijke gelederen. Wij tellen er 63 en lezen hier-en-daar de namen der jachten af, die er keurig, in witten verf op zwart, onder geschilderd staan: Gamehl, Herdenholz, Kühlung, Hundshajer-, Steinfelder-, Zusower-, Hutter Rivier. Er is nog geen plaats voor deze verzameling gevonden, want, zooals ik verderop merk, hangt het geheele huis reeds vol geweien. Ik durf echter de hoop uitspreken, dat de spijkers voor deze geweien in het Grüne Haus niet geslagen zullen worden; in Holland houden wij veel van mooie jachttropeeën!

Aan den voet van de trap naar de bovenverdieping is een allergezelligst hoekje gemaakt: louter reisherinneringen uit Indië en China.

Tegen den muur hangen mooie sarongs en doeken en een pantervel, en daarop halskettingen, tamboerijnen, kleine tamtams en cithers, een chibook met lange kronkelslang, twee gekruiste horens van een steenbok, de uiteinden versierd met een gouden drietand, speren, een bibelot van tijger- en zwijnstanden, dolken met mooie scheden en rijke gevesten. Daaronder staan twee rustbanken, waarvan ruige dierenvellen tot den grond neerhangen.

Op de trap ligt een grijze looper met roodzwarten rand, op een donkergroen onderkleed. Een reuzenzwaan hangt tegen den wand, den kop omlaag, één vleugel uitgespreid. En overal zijn het verder vellen van marters, bunsings en herten en geweien, groote en kleine, zoodat er geen plekje is, of het geeft wat te zien, of den bewoner een herinnering.

Op het portaal boven blijf ik even staan en kijk neer in den tuin; de Güngarten, licht mijn leidsmannetje mij in. Vóor het huis ligt een groot ovaal perk, en in het midden daarvan staat een wit beeldje van een ondeu-

zoo gelukkig bleek te zijn en eerst in het jaar 1861 door den dood van den Prins-gemaal ontbonden werd.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Wij hebben de uitgave van ons blad twee dagen vervroegd en in plaats van op Zaterdag op heden Donderdag gesteld. Wij deden dit met het oog op de blijde gebeurtenis, welke wij heden vieren en wijden daarom dit nummer voornamelijk aan het Koninklijk Echtpaar.

Havennieuws.

Hr. Ms. *Sommelsdijk* is laatstleden Zaterdag van Bonaire in de haven teruggekeerd tot viering der huwelijksfeesten van H. M. de Koningin. Daarna zal deze oorlogsbodem naar Aruba vertrekken.

* *
*

De reparatien van de Koningin-Emma-brug zijn geëindigd en de brug is wederom Dinsdag voor het verkeer met rijtuigen opengesteld.

Posterij.

Laatstleden Maandag werden velen, onder wie ook wij zelven, teleurgesteld door de vervroegde sluiting der mails. Dat die teleurstelling en de daarop gevolgde ontevredenheid het allerminst moet geweten worden aan de Curaçaosche postdirectie, die het publiek nog zooveel mogelijk ter wille is geweest, blijkt wel duidelijk uit het volgend schrijven, dat ons als antwoord op ons verzoek om inlichtingen welwillend door den waarnemenden Postdirecteur werd toegezonden.

Aan de Redactie van de
"Amigoe di Curaçao."
Alhier.

In antwoord op uw schrijven, zooeven ontvangen, heb ik de eer U mede te deelen, dat de Postdirectie heden om 8.15 A. M. bericht ontving van de Agenten van de „Red D Line", dat het Amerikaansche Stoomschip" Maracaibo" om 1 P. M. van de Caracasbaai naar New-York zou vertrekken en dat de brievenmalen niet later dan 11.30 A. M. op hun kantoor moesten worden bezorgd om van daar per kar naar meergenoemde baai te worden vervoerd. Dit in aanmerking genomen zou de Postdirectie het uur van sluiten der mails moeten hebben bepaald op 8.30 A. M. In dit bijzonder geval heeft zij echter van den gewonen regel afgeweken en het sluitingsuur vastgesteld op 9 uur A. M., dus een half uur later. De aangeteekende stukken zouden dan na acht uur niet meer mogen worden aangenomen. Ook hiervan heeft zij afgeweken en het publiek werd nog tot 8.30 A. M. geholpen.

Uw boodschap heeft, zooals de ambtenaar belast met het aanteekenen van stukken mij heeft medegedeeld, na 8.30 A. M. brieven ter aanteekening aangeboden en het was niet mogelijk deze brieven nog te accepteeren.

Dat het voor U en vele personen eene groote teleurstelling is begrijp ik ten volle, maar ik kan U hierbij ten stelligste verklaren, dat het voor de Postdirectie zelf ook zeer onaangenaam is, dat zij, gedwongen door omstandigheden, niet anders heeft kunnen handelen.

Hopende, dat ik U hiermede voldoende, heb ingelicht, noem ik mij met de meeste hoogachting

Van de Directie,
de dw. dienaar,
A. DE VEER.
waarn. Postdirecteur.

Inspectie-reis.

Laatstleden Maandag is ZHEG, de Gouverneur der kolonie van zijn reis in de beneden-districten naar de stad teruggekeerd. Het bezoek van ZHEG. heeft zeker bij de arme bevolking dier districten wegens de betoonde minzaamheid en weldadigheid de aangenaamste herinneringen achtergelaten.

Opening van het Wilhelmina-Park.

Woensdagavond om zes uur had de plechtige opening plaats van het Wilhelmina-Park. Een uitgelezen schaar van dames en heeren, leden en genoodigden van het dames-gezelschap *Entre Nous*, bewoog zich in de lanen van het park, toen het voor het publiek geopend werd verklaard en de eerewijn werd aangeboden aan ZHEG. den Gouverneur der kolonie en aan Mejuffrouw R. HENRIQUEZ, de verdienstelijke Presidente van *Entre Nous*.

Tot ongeveer acht uur liet het muziekkorps *Orfeo* zich hooren en oogstte door zijn fijn en melodieus spel wederom nieuwe lauweren; een groote menigte woonde dit concert bij.

Met trots mogen de dames-leden van *Entre Nous* op het Wilhelmina-Park neerzien; het is haar werk en met onverdroten ijver en grooten moed hebben zij de moeilijkheden overwonnen en dit werk tot stand gebracht. Eere dus aan Mejuffrouw R. HENRIQUEZ, Presidente, en aan alle dames-leden van *Entre Nous*, die door het stichten van het Wilhelmina-Park den eersten stoot hebben gegeven aan de verfraaiing onzer stad en Curaçao hebben verrijkt met een schoon plekje, dat velen tot zich zal trekken door zijn bekoorlijkheid.

Dankbetuiging.

Op den vooravond van het heugelijke feest, dat van zoo groote beteekenis is voor Nederland en zijne kolonien, ontvingen wij van de Heeren SOUBLETTE EN ZOON, de bekende artistieke photographen op ons eiland, een prachtige photographie van het koninklijk Echtpaar.

Wij zeggen genoemden Heeren dank voor deze feestgave en hopen, dat de photographie in zeer ruimen kring zal verspreid worden.

—Eveneens ontvingen wij gisteren in dank een feestcantate ter gelegenheid van het huwelijk van H. M. Koningin WILHELMINA. De muziek dezer cantate is van den Heer J. C. PALM, terwijl de Heer S. C. HENRIQUEZ den tekst bezorgde.

Verder beproefde ook de Heer S. C. HENRIQUEZ zijne beste krachten aan de vertaling van: Vers dedié à Sa Majesté WILHELMINA, Reine des Pays-Bas, par JEAN RAMEAU.

Indien wij ons niet vergissen, is door de *Herald* een prijs uitgeloofd voor de beste vertaling van deze fransche verzen. Waarlijk, het zou niet ontwaardig zijn, wanneer met bovenbedoelde vertaling een Curaçaonaar zich schaarde onder de mededingers om dien prijs.

Wij betuigen den Heer HENRIQUEZ onzen dank voor de toezending van een exemplaar dier vertaling.

gend godje, dat zijn pijl en boog op het huis gericht houdt......

De tuin is klein, goed-onderhouden, met kleine paadjes, die met wat goeden wil aan Klein Trianon zouden kunnen herinneren.

Studeerkamer. Een kleine kamer met vol-op licht uit de drie hooge ramen van den koepel.

Het is een in gezellige kamer, zooals ik er al eenen jongelui een zou toewenschen, de groote goedige steenen kachel, meer in den hoek, een tonkin er voor, makkelijke leeren fauteuils bijgeschoven; tegen den muur een geweerkast met tien geweren en buksen, één- en tweeloops en dan in de ronding van den koepel het bureau-minister. Ik zie een aantal portretten achter eenvoudige glazen houders...... ik vind, dat ik het onbescheiden zou vinden als iemand op mijn bureau snuffelde, terwijl ik er niet was — en ik stap de aangrenzende kamer binnen.

Salon. Het zijn slechts de groote geweien, die hier een plaats hebben gevonden. Met veel smaak zijn weer Oostersche stoffen, stemmiger van kleur dan die beneden, opgehangen.

Een reuzensofa staat in het midden tegen den muur, met puilende kussens; drie fauteuils tegen elkaar geschoven, vormen een tweede sofa; daarachter staat een uitgesneden, withouten schut. Een zwart-bronzen koelvat vult een hoek; dan weer de groote steenen kachel, bij de ramen een geweldige bloempot, waarvan mijn vriendje beweert, dat het marmer is en ik geglazuurde bakaarde. Een andere hoek wordt ingenomen door een tafel, waarop een schilderij van D. Thomassin, München, staat, een boschgezicht voorstellende, jagers en honden, er liggen verder vier groot formaat photographie-albums, waarop geschreven staat: *Vorder Indiën 94—95, Ceylon 1895, Griechenland und Constantinopel 96 en Aegypten und Palestina 95.*

Ik blader voorzichtig door de prachtige collectie.

Dan ligt nog een kleine gipsen kop op tafel van een jachthond. Mijn gids vertelt, dat de hond stierf, hij weet niet hoe het dier heette. Hij was de lieveling van hertog Hendrik.

Slaapkamer: Een eenvoudige kamer. Matten op den vloer. Het geheele ameublement, kleerenkast, linnenkast, waschtafel, bed, stoelen, alles van licht notenhout. Het bed is nog opgemaakt, want den laatsten nacht vóór zijn reis naar het Loo vertoefde de Hertog hier. Over een stoel voor het bed hangt de blauwe uniformjas van den Oberst-luitnant, het regimentsnummer 90 op de smalle epauletten. Op de linnenkast liggen drie uniformpetten; een rechte sabel en een hartsvanger staan er tegen aan: en intusschen heeft het knaapje reeds uit zich zelven de kleerkast geopend en toont mij met blijkbaren trots een rits uniformjassen en laklaarzen, die nieuwsgierig de glimmende neuzen vooruitsteken. Boven het bed hangt een kleurdruk, Jezus en de apostel Joannes, die aan Zijn voeten neerknielt. Het is de eenige plaat die er hangt.

Toiletkamer: Een kleine ronde koepelkamer met een hoogen, staanden spiegel en eenige mahoniehouten kasten. Op den grond een zeer keurig kleed, een gekroonde A, bonte veldbloemen er om heen gevlochten. Het is de eenige herinnering in het geheele huis aan groothertogin Alexandrina, die hier vroeger des zomers verblijf hield. Op een der kasten een pickelhaube, een witte stroohoed en een zwarte deukhoed.

Ik hoop hiermede voldaan te hebben aan de nieuwsgierigheid van het krantenlezend publiek, dat zoo gaarne van echte keizers en koningen, prinsen en hertogen leest, nog levende in marmeren paleizen, etende uit gouden schalen, slapende in zijden dekens.

Ik heb hier het intereur gevonden, dat, bij afwezigheid van den bewoner voor zichzelf moest spreken, als de woning van den hartstochtelijken jager, een wereldreiziger, die zich nog gaarne zijn avonturen herinnert, en die van gezelligheid en mooie kleurige voorwerpen om zich heen houdt. Is dat ook niet een karaktertrek van ons Hollanders, wij die ons zoo gaarne geheel wijden aan onze huiselijke gezelligheid?

Ik maakte nog een praatje met den jongen.

„Hoe heet gij?"

„Wilk."

„Noemt de hertog u zoo?"

„Neen, Paul."

„Dus Paul Wilk, hoe oud zijt ge?"

„Zestien."

Paul was maar niet levendig aan het praten te krijgen. Hij keek mij flink recht aan en gaf antwoord als hij kon, maar het meest was het: *Dass weisz ich nicht.*

Toch kon ik nog het een en ander van mijn nieuwen vriend te weten komen.

Om 8 uur dronk de Hertog steeds zijn koffie, wandelde dan in de bosschen, ging naar zijn paarden, of jaagde. Om 12 uur at hij en precies te 1 uur reed hij naar het regeeringsgebouw op den Alten Garten, waar hij de regeeringszaken volgde en hem „regeeringskunst" gedoceerd werd.

Om vier uur was hij thuis terug, gebruikte zijn koffie en reed zomers naar het kasteel zijner moeder, Rabensteinfeldt, en 's winters naar het paleis der groothertogin Marie in de Köningstrasse in de oudere Schelfstad te Schwerin. Bijna elken dag zag hij zijn moeder. 's Avonds studeerde of las hij en werkte ook wel samen met iemand van gelijken leeftijd uit de stad, die Paul Wilk als Excellenz Von Pressentin aanduidde.

Zoo was ongeveer het leven van Hertog Hendrik in het laatste jaar, toen hij met verlof buiten dienst was. Een enkele maal moest hij, als zijn oudere broer afwezig was, tegenwoordig zijn bij de inwijding of eerstesteenlegging van een nieuw gebouw.